

Elena Farago
Versuri

Ediție alcătuită și prefăcută
de Florea Firan

Prefată, de Florea Firan / 5

Versuri (1906)

Caier blând, respiră-te / 18

Trecea un om pe drum... / 20

Același cântec / 21

Rândunea ușoară-n zbor... / 22

Mireasă... / 23

Pastel / 24

Scrisoare / 26

Flori de gheață / 27

În adorare / 28

„Dar vai, un chip aieva nu ești...” / 29

Fără cuvinte / 30

Șopate din umbră (1908)

Siminoc stingher în drum / 32

Busuioc, floare cu dar / 33

Celui ce n-a fost / 34

Alt pribeag cântă: / 35

O seară / 36

Nu-i nimeni / 38

Patru cruci / 39

Doină / 40

Din taina vechilor răspântii (1913)

Din taina vechilor răspântii / 43

 Despărțire / 44

Din scrisoarea unei bătrâne / 45

 Romantă / 46

 Cântecelor mele / 47

 O fată de hangiu cântă / 48

Dacă-mi aplec smerit genunchii... / 50

Șoaptele amurgului (1920)

 Era o fântână / 52

 Durerii / 53

 Melancolie / 56

 Iubește-mi mâinile / 57

 Și iar mi-i sufletul la tine... / 58

 Deschide-ți lacom ochii... / 59

 Reminiscentă / 60

 Cântă astăzi viața / 62

 Siminoc, floare de pai / 63

La poarta grădinii cu gardul de zid / 68

Nu mi-am plecat genunchii (1926)

 Nu mi-am plecat genunchii / 71

 Lumini de amurg / 74

 E moartă iubirea / 76

 Ostașii luminii colindă / 78

Cântec nădejdiei / 79

Renunțare / 81

Tăcerea dezvăluitoare / 84

Sufletul meu astăzi își dezgroapă morții / 85

Noiembrie / 88

Durerii / 89

O femeie trecută vorbește cu toamna / 91

Versuri pentru copii

Cățelușul șchiop / 96

Gândăcelul / 98

De Ajunul Crăciunului / 100

De ziua mamei / 101

Doi frați cumiți / 102

În ziua de Paști / 104

Micul vânător / 105

Motanul pedepsit / 108

Nelu / 109

Sfatul degetelor / 110

Șireata / 112

Tanu / 113

Scrisoare lui Moș Crăciun / 114

Bibliografie (selectivă) / 115

Imagini foto / 119

Un cântec trist... l-am auzit
Cântat încet, și liniștit,
De-un glas duios de fată;
Plutea în ochii ei cumiști,
Neprihănită de dorinți,
O dragoste curată.

Plecai, și le-am uitat curând,
Și nu mi-au mai trecut prin gând
Nici cântecul, nici fata. –
Același cântec depărtat...
Acum tu vers tăgănat
Plângea o rătăcită:
Și-n tristul ochilor clipit
Plângeau sclipiri de dor rănit
Și-o dragoste silită.

Și-am tresărit, m-au săgetat
O dată-n gând, ca un păcat,
Și cântecul și fata...!

E pe-nserat și cum lumina prin geam
abia de mai mijește,
În clipăt des de gene ochii se luptă-n numărat de fire,
În zbor de ac răsar sub mină minuni pe pânza
cea subțire:
Prin flori de mac bătute-n fluturi un râu
albastru șerpuieste.

Învinși au ațipit sub gene trudiții ochi, și se-odihnește
În poală pânza înflorită... doar gândul a-nceput
să-nșire

Un vis duios cu ursitoare ce-un Făt-Frumos
aduc de mire
Într-o duminică pe seară – și de nuntit se pregătește.

O casă parc-ar fi întocmai ca asta-n care stă acuma
De odihnește ea, și... Doamne, mai rar ca nunta
ce-o să fie,
C-atâta fată-i doar în casă și vrednică... un sat o știe.

Cămașa care-o coase, atâta i-a mai rămas
din zestre numa
Încolo gata-s toate-cele și le-a spălat albe ca spuma...
...De l-ar ajunge mai degrabă un dor
pe Făt-Frumos să vie...

În raze vii de soare fereastra-și scânteiază
Minunea de podoabă ce-a prefăcut-o toată
În câmp cu flori de stele și frunze-n joc de rază; –
Începe-o dimineată de iarnă grea, bogată. –

Sclipește-n soare geamul, dar dintr-un colț tresare
De parcă-i prinsă-n tremur o ramură-nstelată,
De lângă ea în lacrimi alunecă o floare –
Și-ncet, încet, podoaba e râu de lacrimi toată. –

Doar într-un colț rămas-a un petec alb de gheață,
Asupra-i cerceveaua stă cruce păzitoare,
Pe când zvântata sticlă în soare se răsfată
De parcă n-a fost martor atâtui plâns de floare...

... Și nu știu de zbor ori de lunec,
Nici nu știu de-ating ori nu ușa c-odată-s aproape
de tine,
Tu dormi, și-mi spune minunea de zâmbet că nu-i
fără mine,
Iar mie mi-i milă c-o șoaptă să-ntunec
Lumina ce-ți mângâie somnul atât de duios
pe cât pare...
De unde să știu eu ce dragă și dulce mă vezi? –
și se poate
Să nu-mi mai zâmbești și aieva ca-n vis... Și
dorințele toate
Își tac nerăbdarea...
... Cât mă doare,
Și cât îmi tremură gândul pân'pot să-mi urzesc
nălucirea,
Și câte lacrimi pe urmă când tu nu mai ești nicăiera
Și eu tot aicea-s, și drumul e-același mereu...